

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 412

Πρὸς τὴν
Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς
Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς
διὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Λαύρου
εἰς Νέαν Ὑόρκην τῶν Η.Π.Α.

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 22α Νοεμβρίου 2005 ἐκ.ἡμ.
+ *Εἰσοδίων Θεοτόκου Μεθέορτα*

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα κ. Λαῦρε·
Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἀσπαζόμενοι, ἐξαιτούμεθα τὴν δωρεὰν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος παρὰ τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος.

Τὴν μεγάλην θεομπτορικὴν Ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου τιμῶντες καὶ πανηγυρίζοντες, εὐχόμεθα ταπεινῶς ὅπως ἡ χάρις τῶν θεοπειθῶν Αὐτῆς πρεσβειῶν ἐνισχύῃ Ὑμᾶς, ὡς καὶ ἅπαντας τοὺς Ὁρθοδόξους Ποιμένας ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, εἰς τὴν ὀρθοτόμησιν τοῦ λόγου τῆς Ἀληθείας ἄχρι τέλους, *ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ.*

* * *

Α. Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἀπευθύνω πρὸς τὰς Ὑμετέρας Σεβασμιότητας τὴν παροῦσαν ταπεινὴν Ἐπιστολήν μου, τῇ συμφώνῳ γνώμῃ καὶ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, κατόπιν προσευχητικῆς περισκέψεως καὶ ἐπικλήσεως τῆς Θεομπτορικῆς Ὀδηγίας.

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, κατὰ τὴν πρόσφατον ἐτνιαίαν Συνεδρίασιν Αὐτῆς (ΛΑ΄ / 4.10.2005 ἐκ.ἡμ.), ἐνημερώθη πλήρως ἐπὶ διαφόρων ἐνεργειῶν καὶ κειμένων τῆς Ὑμετέρας Σεβασμίας Συνόδου, ἀφορώντων τὸν ἐν ἐξελίξει *διάλογον* Διασπορᾶς - Μόσχας.

Τὸ ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον ἡμῶν προσεῖλκυσαν κείμενά τινα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐπαρουσιάσθησαν ταυτοχρόνως εἰς τὰς ἐπισήμους Ἱστοσελίδας τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ καὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Τὸ εἰσαγωγικὸν κείμενον φέρει τὸν τίτλον: «*Ἐπὶ τῆς Κοινῆς Ἐργασίας τῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐκτὸς Ρωσίας*», εἰς μίαν δὲ αὐτοῦ ἐνότητα γίνεται *ἀναφορά* τις εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων.

Θὰ ἐπιτρέψετε εἰς ἡμᾶς, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, νὰ ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν ἡμῶν ἐκπληξιν ἐπὶ ὅσων διαλαμβάνει ἡ ἐν λόγῳ *ἀναφορά*, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰλικρινῆ ἡμῶν λύπην, διότι μέσῳ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ὡς καὶ ἄλλων προσφάτων συναφῶν

κειμένων και ἐνεργειῶν τῆς Ὑμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου, κατὰ τὴν πορείαν Αὐτῆς πρὸς «Κανονικὴν Κοινωνίαν» μετὰ τῆς Μόσχας, ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουν δυστυχῶς ἐκλείψει πλήρως καὶ ἀμετακλήτως πλέον αἱ ἐλπίδες πρὸς διατήρησιν ἢ καὶ ἀναθέρμανσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν κοινωνίας.

Β. Τὰ αἰσθήματα ἡμῶν ταῦτα δικαιολογοῦνται ἀπολύτως, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω εὐρισκόμενοι εἰς ἀναμονὴν ἀπαντήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 409/5.12.2004 ἐκ.ἡμ. **Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, ἐκ τεσσάρων σελίδων, δι' οὗ ἐδίδοτο ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπὸ 4/17.11.2004 Ἐπιστολὴν τοῦ Πρωθιεράρχου Ὑμῶν Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου, τελικῶς ἐλάβομεν γνῶσιν τοῦ προμνησθέντος ἠλεκτρονικοῦ κειμένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπισημανθεῖσα ἀναφορὰ συσκοτίζει μᾶλλον τὸ νόημα καὶ τὸ χρονικὸν τῆς προσφάτου ἀλληλογραφίας ἡμῶν.

Ὡς ἐκ τούτου, αἰσθανόμεθα ὑποχρεωμένοι, κινούμενοι ἐξ ἀδελφικῆς ἐν Χριστῶ ἀγάπης, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐν συντομίᾳ σημεῖα τινὰ τῶν ἡμετέρων **Συνοδικῶν Γραμμάτων** πρὸς Ὑμᾶς, ἐν τῇ διαβεβαιώσει, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν πρόκειται νὰ ἐνοχλήσωμεν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον Ὑμῶν, ἄν καὶ τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασπορᾶς οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψουν ἡμᾶς.

(α) Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 408/11.10.2004 ἐκ.ἡμ. **Συνοδικὴν Ἐπιστολὴν** ἡμῶν, ἐπισημαίνοντες τὴν μακρὰν Ὑμῶν σιωπὴν ἔναντι τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001 ἐκ.ἡμ. **Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, παρετηρούσαμεν ὅτι αὕτη ἡ σιωπὴ «*συνδυαζομένη μετὰ τὴν ἀπὸ μακροῦ παντελεῖ ἔλλειψιν εὐχαριστιακῆς κοινωνίας μετ' ἀλλήλων, ἐπίσης δὲ μετὰ τὴν συνεχιζομένην πρόοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοῦ καλλιεργουμένου ἀπὸ τοὺς φερομένους ὡς ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδοξίας (βλ. λόγου χάριν τὸ κορυφαῖον γεγονός τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς Βατικανόν, 29-30.6.2004), ὡς καὶ τρίτον μετὰ τὴν σταθερὰν καὶ ταχεῖαν ἐνωτικὴν προσέγγισιν τῆς σεπτῆς Συνόδου Ὑμῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, εἰς τὰ ὁποῖα προστεθήτωσαν αἱ προβαλλόμεναι ἐμφαντικῶς συλλειτουργίαι Ἀρχιερέων Ὑμῶν μετὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐπισήμων Δικαιοδοσιῶν, ὡς λόγου χάριν τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, εἶναι εὐνόητον, ὅτι ἔχουν προκαλέσει εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ λογικὸν ἡμῶν Ποίμνιον βαθεῖαν ἀγωνίαν καὶ ἔχουν αὐξήσει εἰς τὸ ἔπακρον τὰς ἤδη ἐκπεφρασμένας ἀνησυχίας ἡμῶν».*

Ἐλέγομεν δὲ τότε ἐπίσης, ὅτι «*αἱ ραγδαῖαι αὗται καὶ ὄντως δραματικαὶ ἐξελίξεις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦμεν μετὰ προσοκῆς καὶ προσευκῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν Ρουμάνων καὶ Βουλγάρων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ πρὸς τὰς ὁποίας ἐκφράζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ριζικὴν διαφωνίαν ἡμῶν, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι εὐρίσκονται εἰς τελείαν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν πλειάδος ἀγίων Μορφῶν καὶ Ὁμολογητῶν ἐν Ρωσίᾳ, Ἑλλάδι, Ρουμανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Διασπορᾷ».*

Καὶ κατεκλείομεν ὡς ἐξῆς: «*Ἡ συνέσις ἐκ μέρους Ὑμῶν, ὃ μὴ γένοιτο!, τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς μέχρι πρό τινας Ὑμετέρας λαμπρᾶς Ἀντι-οικουμενιστικῆς Παραδόσεως· προσέτι δέ, ἡ συνέσις τῆς σιωπῆς Ὑμῶν ἔναντι καὶ τῶν γραπτῶν ἐκκλήσεων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, καὶ δὴ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ σωτηρίου ἔτους 2005, θὰ ὑποχρέωση ἡμᾶς μετὰ βαθυτάτης λύπης νὰ θεωρήσωμεν ὡς πλήρη καὶ ὀριστικὴν τὴν ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ὑφισταμένην διακοπὴν πάσης ἐκκλησιαστικῆς σχέσεως μετ' ἀλλήλων, νὰ κηρύξωμεν δὲ ταύτην καὶ ἐπισήμως, πρὸς γνῶσιν καὶ τοῦ μεγάλως καὶ δικαίως ἀνησυχούντος λογικοῦ ἡμῶν Ποίμνιου».*

(β) Εἰς τὸ ἀπὸ **4/17.11.2004** **Γράμμα** τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Λαύρου ἀπνντήσαμεν ἀμέσως διὰ τοῦ **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 409/5.12.2004** **ἐκ.ἡμ. Συνοδικοῦ Γράμματος** ἡμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκτὸς τῶν πολλῶν ἄλλων, ἐπεσημαίνοντο καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀναφερθῶ ἀντιρρητικῶς εἰς ἀπάσας τὰς θέσεις τῆς τιμίας Ὑμῶν Ἐπιστολῆς, Σεβασμιώτατε, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτρέψετε εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον νὰ ἐμμεῖνη εἰς ὅσα ὑποστηρίζει εἰς τὸ προμνημονευθὲν Γράμμα Αὐτῆς καὶ νὰ θεωρῇ, ὅτι τοῦτο παραμένει κατ' οὐσίαν ἀναπάντητον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Πρωθιεραρχίας».

Γ. Βάσει τῶν ἀνωτέρω, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, διαμορφωθέντος δὲ ἐν τῷ μεταξὺ ἐνὸς κλίματος διαμετρικῶς ἀντιθέτου ἐν σχέσει πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἔτος 1994 ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων ἀπεφάσισεν, ὅπως -μετὰ βαθυτάτης λύπης- διακόψη καὶ ἐπισήμως πλέον τὴν μεθ' Ὑμῶν ἐκκλησιαστικὴν σχέσιν ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως.

Ἡ πρόσφατος πορεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ὑμῶν, ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς τὰς σχέσεις Αὐτῆς μετὰ τὸ οἰκουμενιστικὸν Πατριαρχεῖον Μόσχας καὶ τὴν ἀντίληψιν Αὐτῆς περὶ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς λ.χ. ἐκφράζεται αὕτη εἰς τὸ κείμενον συμφωνίας Ὑμῶν μετὰ τῆς Μόσχας: *«Ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐναντι τῶν Ἐτεροδόξων καὶ Ἐναντι τῶν Διομολογιακῶν Ὁργανισμῶν»*, εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἀσυμβατότητα πρὸς τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτοσυνειδησίαν Αὐτῆς ἐν ἔτει 1994, ἐφ' ὅσον τότε εἰς τὴν *Ἀπόφασιν* τῆς μεθ' ἡμῶν ἐνώσεως ὠμολόγει τὰ ἀκόλουθα:

«... Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θεωρεῖ, ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν, ὅτε ἡ ἀποστασία ἐξαπλοῦται καὶ οἱ λεγόμενοι ἐπίσημοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ὁρθοδοξίας, τοιοῦτοι ὡς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἄλλα Πατριαρχεῖα, ὑποχωροῦσι πλήρως ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν καὶ ἀκολουθοῦσι τοὺς νεωτεριστὰς καὶ οἰκουμενιστὰς, εἶναι πολὺ σημαντικὸν διὰ τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους νὰ ἐνοῦνται, νὰ συμβαδίζωσι καὶ νὰ ἀντιτίθενται εἰς τοὺς προδότας τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἀγίων Πατέρων».

(Ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, Νο 3/50/148, 3/16.8.1994).

Δ. Ἔχοντες ἀναπτύξει ἐκτενῶς, Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, τὰς ἐκκλησιολογικὰς ἀπόψεις ἡμῶν (ἰδίως διὰ τῶν **Συνοδικῶν Ἐπιστολῶν** ἡμῶν: **ἀριθ. πρωτ. 340/1.1.2001** ἐκ.ἡμ., **408/11.10.2004** ἐκ.ἡμ., **409/5.12.2004** ἐκ.ἡμ.), βάσει τῶν ὁποίων ἐξεφράσαμεν ἐπανειλημμένως πρὸς Ὑμᾶς τὰς ἀνησυχίας καὶ ἀντιρρήσεις ἡμῶν διὰ τὴν ὄντως *νέαν πορείαν* τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ὑμῶν ἔναντι τῆς συγκρητιστικῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἡ ἡμετέρα Ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν **Συνεδρίασιν** **ΛΑ' /4.10.2005** ἐκ.ἡμ., ἤχθη εἰς τὴν ὀδυνηρὰν μὲν, λόγῳ τοῦ ἀπὸ δεκαετιῶν συνδέσμου τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, ἀλλὰ ἀναγκαίαν, λόγῳ συνεπειᾶς ἔναντι τῶν *Ἐκκλησιολογικῶν Θέσεων* Αὐτῆς, ἀπόφασιν, ὡς ἀκολούθως:

α. Ἀποφασίζει τὴν πλήρη καὶ ὀριστικὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην κ. Λαῦρον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει διαγραφῆ ἤδη ἀπὸ ἔτους ἐκ τῶν *Διπτύχων*.

β. Ἀποφασίζει, κατὰ πλειοψηφίαν, ὅπως κατ' ἄκραν οἰκονομίαν καὶ διὰ λόγους καθαρῶς ποιμαντικούς, μὴ διακηρύξῃ πρὸς τὸ παρὸν ἐπισήμως καὶ ἐνεργοποιήσῃ πλήρως τὴν διακοπὴν τῆς κοινωνίας ταύτης.

γ. Ἀποφασίζει, ὅπως ἡ ἐπίσημος διακήρυξις καὶ ἡ πλήρης ἐνεργοποίησις τῆς πράξεως αὐτῆς ἐφαρμοσθῆ ἄνευ ἐτέρου ἅμα τῆ κοινωνία Διασπορᾶς καὶ Μόσχας ἀμέσως καὶ αὐτομάτως.

δ. Ἀποφασίζει, ὅπως ἡ παροῦσα Συνοδικὴ Ἐπιστολὴ δημοσιευθῆ, μέσῳ τῆς Ἱστοσελίδος ἡμῶν, ἅμα τῆ ἀποστολῆ αὐτῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ, ἅπαντα δὲ τὰ σχετικὰ ἐπίσημα ἔγγραφα δημοσιευθῶν ἅμα τῆ πλήρῃ ἐνεργοποιήσῃ τῆς πράξεως διακοπῆς.

Ε. Αἱ Συνοδικαὶ Ἀποφάσεις αὗται, ὅσον ἀφορᾷ μάλιστα ἰδιαίτερος τὴν ὑπ' ἀριθ. δ', κρίνονται ἀναγκαῖαι καὶ διὰ τὸν ἐπιπρόσθετον λόγον τῆς ἐπισήμου καὶ ἐγκύρου ἐνημερώσεως τοῦ ἡμετέρου λογικοῦ ἐν Χριστῷ Ποιμνίου καὶ ἐν γένει τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ, τὸ ὁποῖον μετὰ λύπης διαπιστώνει, ὅτι εἷς ἀκόμη ἱερὸς *προμαχὼν* ὑποχωρεῖ εἰς τὰς πιέσεις τῆς παναίρεσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἦδη καθίσταται ἐναργέστερον, τὸ ἀπὸ ἐτῶν ἐπισημανθὲν μετ' ἐμφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀνδρέου Θεοδώρου († 2004):

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς, τὸ φοβερὸν τοῦτο θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ δικέφαλον ἐκκλησιολογικὸν τέρας, περισφίγγει ἀσφικτικῶς διὰ τῶν πλοκάμων τοῦ ὀλόκληρου τὸ ἄχραντον Σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ διαγραφόμενος ἐκ τούτου κίνδυνος ἴσως εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας».

Καὶ ὄντως εἶναι ὁ «μεγαλύτερος», διότι - ὡς ὀρθότατα παρετήρει ὁ ἕτερος ἀντιοικουμενιστὴς Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου,

«ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Π.Σ.Ε. [καὶ ἐν γένει τῶν Διομολογιακῶν Ὁργανισμῶν] συντελεῖται ὅ,τι κατηγορηματικώτατα ὑπὸ τῆς διδασκαλίας» τῶν Ἀγίων Πατέρων «ἀποκλείεται καὶ καταδικάζεται, ἥτοι ἡ συνεργασία μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως καὶ ἀντιστοίχως ὀρθοδόξων καὶ αἱρετικῶν ἐπὶ θεμάτων πίστεως, ὡς ἡ ἐν συνεργασία σύνταξις θεολογικῶν κειμένων καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμμετοχὴ εἰς λατρευτικὰς συνάξεις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκπροσώπησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος»· ἡ τοιαύτης ὁμῶς φύσεως συμμετοχὴ ἀποτελεῖ «κατάφωρον παραβίασιν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ θεμελιωδῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν, δι' ἧς πλήττεται αὐτὴ αὐτὴ ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐν γένει λυτρωτικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδοξίας».

* * *

Μὲ ἄφατον λύπην, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι, ὅτι ὁ Θεομητορικὴ Χάρις, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, τοῦ Ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαρέτου καὶ πάντων τῶν Ρώσων Νεομαρτύρων, θὰ ἀφυπνίσῃ ἐκ νέου τὸν πατερικὸν ζῆλον, ὥστε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος Ὑμῶν νὰ ἀναδειχθῆ καὶ πάλιν τιμία παρεμβολὴ καὶ φρούριον καὶ πόλις ὄχυρά, ἀσπίς καὶ θῶραξ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς ὄντως ἀποκαλυπτικούς καιροὺς ἡμῶν, διατελοῦμεν ὡς οἱ ἐλάχιστοι ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις ἀρχιερεῦσιν.

Ὁ Μητροπολίτης
καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανὸς